

ning og paa mange Steder endnu er det. Det er derfor ikke Umagen værd at reformere den. Nei, det, hvorom det gjælder, burde vel for den ærede Taler — i det Mindste ser det saaledes ud — være det, at faae det Principspørgsmaal, at der tilkommer Kvinderne Valgret og Valgbarhed i Kommunerne, sikket ved en senere Afgjørelse. Denne Afgjørelse vil komme meget snart. Der er jo et andet Lovforslag paa Bane i denne Retning i det andet Thing, og forudsat, at dette Forslag gaar igjennem i det andet Thing og bliver kendt herop, vil dette Spørgsmaal ligge for. Ogsaa af den Grund kan jeg altsaa sige, at denne hele Lov slet ikke behøves. Men jeg mener forøvrigt, at dette Spørgsmaal om Valgret og Valgbarhed for Kvinder i Kommunerne ikke er modent til Afgjørelse. Det er ganske vist reist paa forskjellige, maaste paa mange Steder. Det er reist i England og det er reist i Norge, og der gjælder det ikke blot Valgret og Valgbarhed i Kommunerne; det gjælder ogsaa Valgretten og Valgbarheden i Staten, den politiske Valgret. Hvis man indrømmer den første Fordring, vilde den anden sandsynligvis nærliggende blive stillet, og det vil jeg for mit Vedkommende ikke kunne være med til. Ganske vist betragter jeg den kommunale Valgret for Kvindernes Vedkommende som helt forskjellig fra den politiske. En Valgret, der er knyttet til en Statteydelse eller en Eiendom, er ikke den samme, som er knyttet til en Person. Der kan, det indrømmer jeg meget gjerne, spørges og tvivles om, hvorvidt det maatte være rigtigt at berøve en Eiendom eller en Statteydelse en samme i og for sig tilkommende Ret, fordi det er en Kvinde, som i Dieblirket yder Staten eller besidder Eiendommen. Jeg vil blot gjøre opmærksom paa, at dette Spørgsmaal, naar det engang kommer frem til Afgjørelse, ikke kan jindskrænktes til Kommunerne alene. Der gives Eiendomme og Stattedelser her i Landet, som der er tillagt kvalificeret Valgret, nemlig til Landstinget. I det Dieblik, man gav de Kvinder, der besidde Eiendomme i Byerne eller svare Skat til Kommunerne, Valgret, maatte man ogsaa give de Kvinder, som besidde større Landeendomme og ere de største Skatteydere i Landstingskredsene, Valgret til Landstinget. Men jeg skal ikke gaa videre ind paa dette Spørgsmaal. Jeg tror ikke, at det for Dieblirket i mindste Maade er modent til Afgjørelse. Hvorvidt det er paa Bane andre Steder, veed jeg heller ikke fuld Bested om, naar bortses fra England. I Norge drøfter man det som sagt ligesom her. Jeg vil nu sige, at dersom man indrømmer Kvin-

der Valgret og Valgbarhed til Kommunerne og til de politiske Forsamlinger, vil det efter min Mening for det Første føre til en grændseløs Forvirring langt ud over, hvad et Samfund som vort kan taale, og dernæst vil Indrømmelsen af denne Ret ødelægge Kvindetjønnet. Det er ikke Kvindernes Sag at virke i det offentlige Liv. Den ærede Taler er jo Historiker, jeg beder ham at anføre mig af Verdenshistorien Exempler paa, at noget Samfund med Undtagelse af Amazonesamfundet, som jeg ikke antager kan regnes med til de civiliserede, har indrømmet Kvinder politisk Valgret. Jeg tror ikke, han kan nævne et eneste. De have maaste Valgret i enkelte af de vestlige amerikanske Stater, men de ere jo kun Dele af en Føderation. Jeg veed ingen Steder i det nuværende Europa, hvor den er indført. Paa den hele Bane, som dette lille Lovforslag efter mit Skjøn saa at sige har til Hensigt at aabne i Landstinget, kan jeg, og jeg haaber de fleste af Thingets Medlemmer, ikke følge med, men i hvert Fald er det ikke nu Tiden at komme ind paa saa store Principspørgsmaal. Det er nok, at man har den Overbevisning, at Spørgsmaalet om Kvinders Valgret og Valgbarhed i Kommunen for Dieblirket aldeles ikke er modent til Afgjørelse og allermindst bør afgjøres ved en lille Veilighedslov. Jeg vil dog ikke brevide den ærede Forslagsstiller, at han har bragt Spørgsmaalet frem paa denne Maade. Jeg kan erkjende, at der gives Tilfælde, hvor man næsten er nødt til at gaa en Omvei, fordi Hoveddøren er lukket. Men jeg tror dog, det er rigtigt, naar man vil føre et stort Princip frem, da at gaa ad Hoveddøren og ikke ad Bagdøren. Jeg tror ogsaa, at dette Thing, dersom det overhovedet ikke vil ud paa den Glidbane, som dette Forslags Vedtagelse vilde være det første Skridt paa, vil gjøre rettest i at sige strax: Det ville vi ikke. Dette er haade ærligere og lettere. Jeg skal derfor tillade mig at stemme for, at dette Forslag standses allerede ved 1ste Behandling, thi jeg finder ikke, at det kan være til nogen Nytte at forlænge dets Forhandling, da det visse- lig ikke vil føre til Noget; vi bør ikke give os Skin af at ville forhandle en Sag, som de fleste af os sikkert maa være enige om, ikke for Dieblirket eller i lange Tider kan føre til Noget. Jeg tillader mig derfor at slutte med den Erklæring, at jeg vil stemme mod Sagens Overgang til 2den Behandling.

Th. Nielsen: Ja, Forslagsstillerne have umægtelig ikke tænkt sig, at denne Sag